

Daan Donkers 3

Van Jan Kranenbarg zijn verschenen

De vulkaanuitbarsting

De hygiënefreaks

De bizarre voorspelling

Het miljardairspel

Daan Donkers, de kandidaat

Daan Donkers 2, het team

*Bezoek de website www.bravenewbooks.nl/jankranenbarg
voor meer informatie.*

Daan Donkers

Het Oordeel

Jan Kranenbarg

©2022 Jan Kranenbarg, Ede Nederland
Omslagillustratie: Jan Kranenbarg

ISBN: 9789464657524

Telepathie is het bekendste verschijnsel van de parapsychologie en tegelijk een van de grootste mysteries van het menselijk leven.

Waarom de een er wel aanleg voor heeft en een ander niet, blijft onduidelijk. Veel wetenschappers zijn ervan overtuigd dat ieder mens telepathische kwaliteiten heeft en dat dit 'zesde zintuig' alleen maar getraind kan worden door ervoor open te staan.

Proloog

Anno Domini 1512,

De mensen noemden haar Moeder. Haar werkelijke naam was Agnes, maar dat wist niemand meer. Ze was een oudere vrouw en leefde alleen in een huisje aan de rand van een dorp in het Hollands-Utrechtse veenweidegebied. Elke ochtend vroeg kon je haar vinden in het bos. Ze verzamelde kruiden om drankjes van te brouwen of zalfjes van te maken. Van de meeste bloemen en planten kende ze de werking. Er waren giftige bij, waar je heel ziek van kon worden of zelfs dood kon gaan. Maar had je de juiste planten, dan konden ze wonderen verrichten.

Agnes was een natuurgenezeres en had menig dorpling met haar brouwseltjes beter gemaakt of bijgestaan bij de bevalling. Sommige mensen noemden haar een heks en hadden liever niets met haar te maken, totdat ze zelf wat hadden.

Ze bukte bij een struikje citroenkruid en plukte er wat takjes vanaf, die ze in haar tas stopte. Het was een krachtig middel tegen koorts. Ze kreunde toen ze weer rechtop ging staan, tenminste voor zover dat lukte. De bochel op haar rug werd in de loop van de jaren stijver en pijnlijker. Toen ze even later langs de waterkant een lichtgele lelie zag staan, moest ze toch nog een keer door de knieën. Deze bloem kwam hier niet zo vaak voor en kon mensen redden van het gif van een slangenbeet.

Met een halfvolle tas schuifelde ze terug naar haar huisje en zag al van verre dat iemand op haar wachtte.

Het was een jongen en hij trappelde van ongeduld. Toen hij Moeder zag rende hij opgelucht naar haar toe.

‘Moeder, u moet komen. Het kindje komt eraan,’ riep hij al voordat hij bij haar was.

Agnes lachte en streek de jongen door zijn haar. ‘Hallo Johannes, kan ik nog even mijn zware tas thuisbrengen?’

De moeder van Johannes verwachtte haar zesde kind en ze was amper zeven maanden zwanger. Het zal dus nog wel meevallen met de haast, hoewel ze onderhand zou moeten weten wanneer het echte weeën waren of slechts pijnscheuten die weer overgingen.

‘Nee,’ schreeuwde Johannes en trok wild aan haar rok. ‘Kom meteen mee. Mijn moeder schreeuwt het uit van de pijn.’

Elke honderd meter stopte Johannes en wachtte totdat de genezeres ook zover was. Hij wilde haar wel vooruit schreeuwen. Hij was de oudste jongen en had de taak gekregen om Moeder te halen.

Toen Agnes het huis binnenkwam, stonk het er vreselijk naar urine en ontlasting. De vrouw lag te kermen op bed en had zo te zien alles laten lopen. Niemand was op het idee gekomen om er wat aan te doen.

‘Moeder, help me. Het doet zo’n pijn.’

‘Iedereen de kamer uit,’ beval Agnes, die in een oogopslag zag dat het wel degelijk menens was. ‘En breng me een bak met heet water en een stapel doeken’, zei ze tegen de oudste dochter, die de hand van haar moeder vasthield. Ze trok het besmeurde laken onder de aanstaande moeder vandaan om het bed te verschonen.

‘Johannes, ruim deze smerigheid op. Het stinkt hier een uur in de wind.’

Johannes trok een vies gezicht, maar deed het wel.

‘Waar is je man, Cornelia?’

‘Wat denk je? Die komt pas terug, wanneer hij denkt dat het kind er is.’

‘Het is wel vroeg. Je bent pas zeven maanden.’

‘Ik weet het.’ Ze schreeuwde het weer uit van de pijn. ‘Doe wat je moet doen en zorg ervoor dat ik een gezond kind krijg.’

Toen het water en de doeken er waren, waste Agnes haar handen en ging aan het werk.

Buiten zaten de kinderen dicht bij elkaar en zeiden niets. Ze hoorden alleen maar het geschreeuw van hun moeder. De oudste had het vaker meegemaakt en stelde de anderen gerust. Na twee uur ging de deur open en zagen ze Moeder naar buiten komen. Ze liep met gebogen hoofd haastig weg, zonder iets tegen de kinderen te zeggen. Dat was vreemd. Ze keken haar na totdat ze in het bos verdween en renden toen naar binnen om naar hun nieuwe broertje of zusje te kijken. Hun moeder hield het kindje tegen zich aan. Het was helemaal in doeken gewikkeld, zodat je het hoofdje niet kon zien.

‘Mam, wat is er,’ vroeg de oudste dochter bezorgd, toen ze het strakke gezicht van haar moeder zag.

‘Het kindje is dood,’ zei ze meer boos, dan verdrietig. ‘Die smerige heks heeft mijn kindje dood laten gaan.’ Het was alsof ze nu pas goed besepte wat voor vreselijks er was gebeurd. Ze begon te gillen en te schreeuwen. ‘Moeder is een heks en ze heeft mijn kindje vermoord.’

Deze ene gebeurtenis was voldoende voor velen om Moeder niet meer als een genezeres te zien, maar als een heks. Iemand die een pact met de duivel had gesloten en daarom zoveel dingen wist. De meest bizarre verhalen deden de ronde. Die heks wilde natuurlijk dode kindjes hebben om ze op te eten of misschien wel om ze te koken en er zelf van te maken, waardoor ze kon vliegen als ze zich er mee insmeerde. De roddels werden steeds gekker en wanneer Agnes haar huisje verliet om kruiden te zoeken in het bos, werd ze door menigeen uitgescholden. Kinderen gooiden soms rotte appels naar haar en riepen haar na.

De heksenwaan nam in een rap tempo toe. Niemand twijfelde er meer aan. De aardige Moeder was in werkelijkheid een heks. Ze hield iedereen voor de gek. Een normaal mens wist niet zoveel van kruiden en kon geen drankjes en zalfjes maken. Het was allemaal duivelswerk. Dat ze het niet eerder hadden gezien.

Er was maar weinig voor nodig om mensen die anders waren te bombarderen tot heks.

Agnes wist dat haar uren geteld waren. Ze had het al eerder bij andere vrouwen zien gebeuren. Toen op een dag een delegatie mannen voor haar huisje stond en haar dwongen om mee te gaan, kon ze alleen maar gedwee haar lot ondergaan.

Tegen zo'n overmacht aan mensen en roddels was ze niet opgewassen. Ze bonden haar vast met een lang touw en trokken de oude vrouw voort naar het plein midden in de stad. Daar zouden ze aantonen dat ze een heks was. Agnes kon de mannen niet zo snel volgen en half struikelend en vallend kwam ze vol blauwe plekken aan bij de plek des oordeels. Kinderen waren al brandhout aan het verzamelen. Ze zou niet de eerste heks zijn die op de brandstapel terecht kwam.

Midden op de markt werd ze op een hoge stoel vastgebonden. Het stadsbestuur kwam langs om haar bekentenis te horen. Een bekentenis zou in haar voordeel werken. Dan werd ze gewurgd voordat ze op de brandstapel terechtkwam en hoefde ze niet ondraaglijke pijnen te doorstaan in de vlammenzee. Bekende ze niet dan zou ze levend verbrand worden en eeuwig verdoemd zijn in de hel.

De beul stond voor Agnes.

‘Vrouw, beken dat je een heks bent,’ riep hij zo hard dat iedereen het kon horen. De stad was uitgelopen om dit spektakel te zien.

‘Nooit,’ zei Agnes. ‘Ik ben een genezeres.’

‘Dat zijn tekenen van de duivel. Hij heeft jou die kennis gegeven. Een normaal mens kan dat niet weten.’

Agnes zei niets. Ze wist dat haar lot was bezegeld. Verbranden zou ze, maar zichzelf verraden nooit.

‘Geef toe dat je met de duivel heult.’

‘Nee,’ riep ze nu wat harder. ‘Ik ben een goed mens.’

‘Je liegt,’ riep de beul en zwaaide met zijn armen naar het publiek.

‘Ze liegt,’ riepen ze in koor. ‘Ze liegt.’

‘Vrouw,’ zei de beul. ‘Je rimpels en je wratten zijn tekenen dat je liegt. Geef toe en misschien is er een plekje in de hemel.’

Agnes bracht het op om de beul aan te kijken. Ze hoefde niets te zeggen, haar zachte ogen brachten de beul toch enigszins in verwarring.

De beul schreeuwde en het publiek schreeuwde mee.

‘De laatste kans. Beken of je wordt levend verbrand.’

‘De laatste kans,’ scandeerde het publiek en ze klaptten mee in een cadans. ‘De laatste kans.’

Agnes schudde haar hoofd. Zoveel domheid bij de mensen. Omdat ze iets kon dat onverklaarbaar was, wilden ze haar dood hebben. Wie was hier nou gek?

‘Ik beken nooit.’

Met een grijns op zijn gezicht ontstak de beul een vuurtje onder haar blote voeten. Martelingen waren zijn werk. De vlammen schroeyden haar voetzolen tot de huid zwart zag en de blaren opensprongen, maar Agnes gaf geen krimp.

‘Beken!’ schreeuwde de beul boven het gejoel uit.

Het stadsbestuur stond op een afstandje bij elkaar te smoezen. Zij waren degenen die een bekentenis wilden horen, voordat ze de opdracht gaven tot verbranding. Dat maakte hun besluit gerechtvaardigd. De beul deed zijn uiterste best.

Agnes kronkelde uit alle macht en schreeuwde harder dan ooit, maar ze bekende niet.

Behalve het gegil en geschreeuw dat ze niet kon binnenhouden, bleef Agnes de beul moedig aankijken. Tevergeefs. Ze was bejubeld als Moeder en werd veroordeeld als heks.

Het stadsbestuur gaf de beul een teken en het lot van Agnes was beslecht.

Ze werd op een lange paal vastgebonden en daarna rechtop in een gat geplaatst. Agnes torende boven iedereen uit. De kinderen stapelden het brandhout op een berg onder aan de paal.

De beul hoefde het enkel nog aan te steken.

Het laatste wat Agnes zag was de boze blik van Cornelia, de vrouw wiens te vroeg geboren kind was overleden.

Voor de inwoners van de stad was het feest. Een heuse heksenverbranding! De kinderen zongen en dansten. Iedereen had altijd al gedacht dat Moeder een heks was, maar ze durfden het nooit te zeggen uit angst om vervloekt te worden. Al de wonderen die ze had verricht met het genezen van mensen en het ter wereld brengen van kinderen, waren het werk geweest van de duivel. Hij had haar de gave gegeven om meer te weten dan ieder ander.¹

---

¹ De heksenvervolging heeft tussen 1450 en 1750 grote delen van Europa in haar greep gehad en vele tienduizenden slachtoffers geëist, waarvan ongeveer 80% vrouwen. De meeste van die vrouwen waren ouder (meestal rond de zestig), zeer arm, alleenstaand en machteloos. Onder hen bevonden zich veel natuurgenezers en vroedvrouwen.

1

‘Wat moet je met een pistool?’ gilte ze tegen haar vriend en bleef als bevroren op de drempel staan. Ze kwam net terug van de sportschool, was bezweet en wilde douchen. Zoals elke week. Zonder hem ook maar een moment uit het oog te verliezen, liet ze haar tas vallen en schopte hem met een ferme trap opzij. Ze durfde niet verder te lopen. Paniekerig keek ze naar het pistool dat voor hem op tafel lag. Het was duidelijk geen neppistool, want hij stopte glimmende, koperen kogels in een magazijn. Met elke klik van de volgende kogel schrok ze alsof het pistool op dat moment afging.

Verstoord keek hij even op, maar ging ondertussen gewoon door met zijn werk. Klik. Weer een kogel.

‘Barry,’ schreeuwde ze nu hysterisch. ‘Wat doe je in hemelsnaam?’ Ze deed voorzichtig een stap naar voren en sloot de deur zachtjes achter zich. Ze wilde kwaad worden, hem beetpakken en door elkaar schudden. Een reactie uit hem persen. Een verklaring horen voor het pistool. Maar ze was bang en bleef op afstand staan. Bang voor dat pistool, maar vooral bang voor zijn onverstoorbare houding en het negeren van haar geschreeuw. Alsof ze er niet toe deed. Klik. Weer een kogel. Ze veegde het zweet van haar voorhoofd en merkte dat haar handen trilden.

‘Je bent vroeg terug,’ zei hij plotseling, zonder haar aan te kijken. Het leek niet meer dan een terloopse opmerking. De laatste kogel verdween in het magazijn. Klik. Hij knikte tevreden en duwde het magazijn terug in het pistool.

Met grote ogen zag ze hoe handig en zelfverzekerd hij er mee omging. Ze had dat stomme ding nog nooit gezien, maar hij ging er zo vertrouwd mee om, alsof het zijn dagelijkse werk was. Wat had ze gemist? Ze kende hem niet op deze manier. Hij keek ook zo vreemd. Onverschillig bijna.

‘De training was eerder afgelopen,’ mompelde ze automatisch en bleef gebiologeerd kijken hoe hij langzaam een lang, zwart ding op de loop van het pistool schroefde. Was dat een geluiddemper? Ze wist het niet en wilde het ook niet weten. Dit hele beeld klopte niet. Er was iets fout, maar wat? Snel keek ze rond of verder alles nog hetzelfde was. Niets bijzonders, geen afwijkingen, geen tekenen van geweld, gewoon hun vertrouwde appartementje waar ze zo gelukkig waren. Ze keek weer naar haar vriend aan de tafel. Haar verstand kon niet accepteren wat ze zag. Ze knipperde een paar keer met haar ogen om het onwaarschijnlijke beeld weg te vegen. Het lukte niet.

Van verbijstering kon ze niet eens gillen toen hij langzaam het pistool op haar richtte. Het leek een scene in een film die vertraagd werd afgespeeld. Het zwarte pistool met de lange loop stopte in zijn beweging toen hij gericht was op haar hart. Als een monsterlijke zwarte vinger die naar haar wees. Ze deed een stap achteruit en stond met de rug tegen de deur. Het moest een grap zijn. Hij wilde een geintje uithalen. Natuurlijk, dat was het. Een grap. Alleen lachte er niemand.

‘Ben ik niet altijd goed voor je geweest, Mara?’ vroeg hij zonder het pistool te laten zakken.

Met moeite rukte ze haar blik los van het pistool en keek hem verbaasd aan. Wat was dat nou voor een vraag? In een flits vlogen de maanden dat ze hem kende voorbij. Het begon allemaal fantastisch en dat was het nog steeds. Samen hier op hun appartementje. Ze waren smoorverliefd op elkaar. Toch? Ze keek naar zijn getatoeëerde arm, waar hij op een van de weinig beschikbare plekje haar naam had laten zetten, samen met een klein rood hartje. Mara in sierlijke letters. Als dat geen teken van liefde was.

‘Wat bedoel ...’

‘Houd je kop. Nu is het te laat.’ Hij perste de woorden tussen zijn samengeknepen lippen door, alsof het vurige pijlen waren die haar moesten raken. De opgekropte woede kwam er eindelijk uit. De onverschilligheid was verdwenen. Hij keek haar nu scherp aan.

Van schrik klapte ze haar kaken op elkaar. Er was iets gebeurd, maar ze kon niet bedenken wat het was. Het zou toch niet dat onbenullige ...

Ineens was er een flits. Een korte, felle flits. Alsof iemand een foto maakte in een donkere ruimte. Even zag ze alles helder verlicht. Toen was het voorbij. Ze stopte abrupt met denken. Het ging gewoon niet meer. Ze hoorde niets meer, rook niets meer en zag niets meer. Alles was in een keer weg. Haar tas, de kamer, haar vriend. Alles. Er was alleen nog de stilte, een oneindige stilte.

Barry vergrendelde het pistool, schroefde de geluiddemper eraf en haalde het magazijn eruit. Beheerst legde hij de onderdelen naast elkaar op tafel. Ze hadden hun werk gedaan. Pas toen stond hij rustig op en liep naar zijn vriendin. Ze lag languit op de grond, in haar rode trainingsbroek en gele sportschoenen. Hij keek naar haar witte T-shirt met zweetplekken onder de armen en een groeiende, rode vlek op de plaats van haar hart. Haar lange blonde haren lagen in een wijde waaier om haar heen. Ineens drong het tot hem door wat er was gebeurd en zag hij het knappe meisje liggen waarop hij verliefd was geworden. Hij begon te huilen en gaf een schreeuw uit frustratie. Waarom moest ze ook zo flirten? Ze was van hem. Van hem alleen. Andere mannen waren taboe. Hij had haar nog zo gewaarschuwd. Niet te amicaal met andere mannen. Nu had hij geen keus. Ze had hem verraden. Hij schudde even wild met zijn hoofd om het beeld van zijn vriendin kwijt te raken. Het was zijn vriendin niet meer. Er lag een dood meisje op de grond en ze moest zo snel mogelijk verdwijnen. Hij voelde zich niet de moordenaar. Het was tenslotte haar eigen schuld. Hij voerde slechts uit, waar ze zelf om had gevraagd. Hij knikte zelfvoldaan. Feitelijk was hij het slachtoffer.

Nauwkeurig onderzocht hij de deur waar ze tegenaan had gestaan en constateerde tevreden dat de kogel niet dwars door haar heen was gegaan en in de deur was blijven steken. Het betekende dat de kogel nog in haar lichaam zat. Resoluut draaide hij zich om en liep naar de keuken. Uit de la pakte hij een aardappelschilmesje.

Op het politiebureau van Green Cove Springs in Florida stond Hank Morville voor het bord cold cases en ging nadenkend met zijn wijsvinger over de laatste foto, die zijn collega vandaag had opgehangen. Elke onopgeloste zaak was er een te veel. Dit jonge meisje met lang blond haar heette Mara en kwam uit de grote stad Jacksonville. Haar vriend Barry had haar opgegeven als vermist. Ze was na de fitness niet meer thuisgekomen. Hij had deze foto aan de politie gegeven om haar te zoeken. Ze stonden er samen op. Een jong verliefd stel. Het was een drama.

Tachtig procent van de vermissingen losten zich binnen twee dagen vanzelf op. Een uitgelopen feest, een plotselinge overnachting of gewoon een dagje weg zonder wat te zeggen. Hoe vaak ging het niet op die manier? Helaas kwam dit arme meisje afgelopen week bovendrijven in de St. Williams Rivier hier vlakbij. In haar sportkleren. Doodgeschoten, van dichtbij. Dwars door het hart. Hij zuchtte en dacht aan zijn dochter Abby. Ook jong, knap en lang blond haar. Hij kon zich daar grote zorgen over maken. Het was een gekke wereld met veel gevaren.

Bij dit vermoorde meisje stonden ze echter voor een raadsel. Een onoplosbaar raadsel. Ze was doodgeschoten, daar was geen twijfel over mogelijk. Alleen zat er geen kogel in haar lichaam, dus hadden ze ook geen relatie naar een pistool en een eventuele eigenaar. De kogel was eruit gepeuterd. Volgens de lijkschouwer was het gebeurd met een niet al te scherp mes, bijvoorbeeld een simpel aardappelschilmesje. Te bizar voor woorden.

Haar vriend Barry was in shock geweest toen de politie het hem vertelde en had enorm gehuild. Begrijpelijk. Wat een ellende. Ze was

na de fitness vertrokken van de sportschool om direct naar huis te gaan. Net als elke week. Alles leek normaal. Alleen was ze volgens haar vriend deze keer niet thuis aangekomen. Hij had de hele avond gewacht en was erg ongerust geweest. Natuurlijk was haar vriend ongerust geweest, dat zou hij zelf ook zijn wanneer zijn dochter niet thuis was gekomen op de afgesproken tijd. Het buurtonderzoek had niets opgeleverd. Niemand had iets gehoord of gezien. Verder waren er geen sporen van geweld en een motief was niet te bedenken. Dus was er geen aanleiding om sectie door een patholoog-anatoom te laten uitvoeren. Dit was het. Toch kon er geen sprake zijn van een toevalligheid. Misschien de verkeerde persoon op de verkeerde plek? Dat gebeurde vaker, maar waarom dan de kogel eruit gepeuterd? Hij schudde zijn hoofd. Een onopgeloste zaak, zoals er zovele waren.

‘Pap,’ hoorde hij achter zich en glimlachte. Zijn dochter Abby. Zij had ook zo haar problemen en liep bij een psychiater, maar ze was er tenminste nog. Hij draaide zich om en was net op tijd om haar op te vangen. Ze greep naar haar hoofd en wees verschrikt naar de foto die hij net had bekeken.

‘Abby, wat is er? Heb je weer zo’n migraineaanval?’

Met haar ogen bijna dichtgeknepen tegen het licht, stamelde ze: ‘Dat meisje.’

‘Ken je haar?’ vroeg hij verbaasd.

Ze schudde het hoofd. ‘Zij is dood en ik weet wie haar heeft vermoord.’ Ze praatte zachtjes omdat ze wist hoe haar vader dacht over die plotselinge oprispingen, zoals hij het noemde.

‘Heb je weer zo’n oprisping, Abby? Ik dacht dat we ervan af waren.’ Hij zette haar voorzichtig op een stoel. De psycholoog had gezegd dat de stemmen en beelden die ze in haar hoofd had, nagenoeg voorbij waren. Het was een puberding, volgens hem. Je weet wel, hormonen die opspelen.

Abby keek haar vader angstig aan en wist niet of ze banger was voor de beelden in haar hoofd of voor haar vader. Voor hem was de wereld simpel. Er waren mannen en vrouwen. Klaar. Geen

tussenvormen of afwijkingen. Verder waren er normale mensen en gekken. Normale mensen deden gewoon, net als hijzelf en gekke mensen zagen dingen of hoorden stemmen. Je moest de wereld niet ingewikkelder maken dan hij al was.

‘Sorry, pap. Ik kan er niets aan doen. Ik zie het gewoon.’

Hij veegde met zijn duim een traan weg op haar wang. ‘Oké, lieverd. Vertel dan maar wat je ziet.’

Ze ging voorzichtig staan en wees met een trillende vinger naar de jongen naast het meisje op de foto. ‘Hij heeft haar vermoord.’

Haar vader zuchtte en keek haar bezorgd aan. Blijkbaar had ze een terugslag. Zo’n knap meisje, zo goed op school, tieners op haar eindcijferlijst van de High School. Zo jammer. Zijn vrouw en hij wisten niet hoe ze haar moesten helpen. De psycholoog leek een goede oplossing, maar nu was het dus toch weer mis.

‘Ga naar huis, Abby. Even naar bed om uit te rusten, daar knap je vast van op.’ Hij gaf haar een tedere kus op het voorhoofd, kneep even in haar wang en draaide zich om. Hij moest aan het werk.

‘Maar, pap.’

‘Lieve schat, die jongen die jij aanwees, is haar vriend Barry. Hij is juist degene die haar heeft opgegeven als vermist.’ Hij stak zijn hand op en verdween naar zijn werkplek. Zijn dochter praatte al net als die paragnost, wiens hulp af en toe werd ingeroepen. De meest fantastische verhalen en nooit echt resultaat.

Abby keek hem verdrietig na. Bij haar ouders zou ze nooit doordringen en ook nooit de juiste hulp vinden. Ze vonden het te zweverig en daar moesten ze niets van hebben. Toch wist ze het in dit geval zeker. Ze voelde het. Ze had haar vader maar niets verteld over de gruwelijkheden die ze in haar hoofd had gezien. Even rilde ze nog bij de gedachte aan dat gepeuter met een aardappelschilmesje.

Ze liep de deur uit. Buiten pakte ze een strak opgevouwen papiertje uit haar broekzak en vouwde het voorzichtig open. Ze streek het een beetje glad zodat de naam en het telefoonnummer goed te lezen waren. Ze had het op het internet gevonden.

Zijn naam was Wilfred Baumgartner uit Oostenrijk en hij gaf workshops voor mensen die problemen hadden met stemmen in hun hoofd en plotseling opkomende hallucinaties. Misschien kon hij haar helpen. Op deze manier kon ze ook niet echt verder met haar leven. Er moest iets gebeuren. Ze keek niet meer achterom, maar in gedachten zei ze: ‘Dag, pap. Ik hou van je.’

2

‘Hoe bedoel je? Ze ligt niet in bed!’ Hank Morville stond op het punt om naar zijn werk te gaan en dronk staande de laatste slokken koffie. Hij keek snel op zijn horloge en keerde zich ongeduldig om naar zijn vrouw.

Stephanie kon het niet nalaten bewonderend naar hem te kijken, zelfs nu ze lichtjes in paniek was. Ze vond hem er altijd zo geweldig uitzien in zijn uniform en was supertrots dat hij het had geschopt tot brigadier. Hij hoefde minder vaak de straat op en dat gaf haar meer rust dan ze ooit zou toegeven. Zijzelf werkte halve dagen op een administratiekantoor in Jacksonville en onder andere daardoor konden ze goed rondkomen. Hun enig kind Abby kwam dus niets tekort, maar vanochtend was haar bed onbeslapen. Ze was weg en had niets gezegd. Dat was niet eerder gebeurd.

‘Ze is er niet, Hank. Abby is weg.’ Ze keek haar man angstig aan. Zou ze een terugval gehad hebben? Ze was al eerder flauwgevallen door die gekke visioenen die ze had.

‘Heb je haar al gebeld?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ze een beetje verontwaardigd. ‘Meteen, maar haar telefoon staat op voicemail.’ Ze rilde en deed haar ochtendjas extra dicht. Ze had het koud.

‘Gisteren had ze weer een aanval.’

Ze keek hem verbaasd aan. ‘En dat zeg je nu pas?’

‘Het was maar een korte,’ probeerde hij zich te verontschuldigen, maar ook bij hem namen de zorgen toe. Het zogenaamde ‘puberding’ volgens de psycholoog duurde wat langer dan was voorspeld.

Ze drukte zich tegen hem aan. ‘Ik ben bang, Hank?’

Hij duwde haar teder van zich af en pakte met beide handen haar hoofd vast. ‘We gaan dit oplossen, Stef. Dat beloof ik je. Ze loopt echt niet in zeven sloten tegelijk.’ Hij keek haar aan en hoopte dat ze steun had aan zijn woorden. Hij kwam nu in de modus van een politieagent. Dat was makkelijker dan de rol van vader. ‘Heb je gekeken of er kleren en andere spullen weg zijn? Heeft ze haar portemonnee met geld en bankpas meegenomen? Ligt haar paspoort nog in haar la?’

Stephanie deed haar mond open en klapte hem net zo snel weer dicht. Zonder iets te zeggen rende ze naar boven en was amper een minuut later terug.

‘Alles is weg,’ hijgde ze en begon te huilen. ‘Rugtas, kleding, toiletpullen, portemonnee en paspoort.’

‘Gelukkig,’ zei hij, tot grote ontsteltenis van zijn vrouw.

‘Hoe kan je dat nou zeggen,’ reageerde ze fel en veegde woest de tranen van haar wangen.

‘Dan heeft ze tenminste geen ongeluk gehad of iets dergelijks,’ verklaarde hij sussend. Hij moest weer aan dat vermoorde meisje denken dat ze onlangs hadden opgevist uit de rivier.

‘Maar wat kan er dan gebeurd zijn?’

‘Ik ga op het bureau uitzoeken waar ze heen is,’ zei Hank en zette zijn pet op. ‘Wil jij haar vriendinnen bellen of zij misschien iets weten? En de manege, misschien heeft ze daar wat gezegd. Doorzoek haar kamer nog eens op vreemde dingen. Alles kan een aanwijzing zijn.’

Ze knikte.

‘En kijk in haar prullenbak.’ Hij gaf haar een snelle kus en haastte zich naar buiten. Hij was laat.

‘Goedemorgen, Hank,’ begroette Jason Newman zijn collega en keek overdreven op zijn horloge. ‘Was het bed nog lekker warm?’

‘Geen grapjes vanmorgen, Jason. Mijn dochter is verdwenen, dus ik heb wel wat anders aan mijn hoofd.’

‘Abby?’

‘Ja, natuurlijk. Hoeveel dochters denk je dat ik heb?’ Hank voelde het chagrijn opkomen. Hij wist niet of hij kwaad moest worden of juist bezorgd moest zijn. ‘Zijn er nog meldingen binnengekomen van vannacht? Vechtpartijen?’

Jason schudde zijn hoofd. ‘Niets, zoals meestal op donderdagavond. Alles rustig.’

‘Gisteren had ze wel weer zo’n oprisping, Jason. Ze dacht te weten wie de moordenaar van Mara Moore was.’

‘Dat meisje dat we opgevist hebben uit de rivier?’

Hank keek zijn collega geërgerd aan. Hij stelde altijd vragen waar hij het antwoord al op wist. Hij mocht dan rechercheur zijn en veel onderzoekservaring hebben, maar altijd die stomme vragen. Het was een gewoonte geworden. ‘Ja, die.’

‘En?’

Hank had ondertussen de computer aangezet en zocht naar de meldingen van vannacht. Inderdaad niets.

Jason boog zich naar voren. ‘Wie is volgens haar dan de moordenaar?’

‘Ze denkt dat haar vriend Barry de moordenaar is. Dat slaat natuurlijk nergens op.’

Jason keek hem nadenkend aan. Hank en een andere collega hadden haar uit het water gevestigd en hij had de zaak op zijn bordje gekregen. Een relatieprobleem was wel het eerste dat bij hem was opgekomen, maar er waren geen aanwijzingen die die richting opgingen. En welk motief zou hij gehad moeten hebben? Ze waren volgens hun vrienden gelukkig samen. Maar aan de andere kant was die Barry wel een macho mannetje, een jongen van de straat die niet met zich liet spotten.

‘Ze is weg met betaalmiddelen, haar paspoort en een volle rugzak. Wat zegt dat?’ vroeg hij meer aan zichzelf dan aan zijn collega.

‘Dat ze naar het buitenland is vertrokken?’ opperde Jason en begon ook al te rammelen achter zijn computer. ‘Maken we er een zaak

van?’ vroeg hij bijna gretig. ‘Met de standaardprocedure van stations, vliegvelden en dergelijke?’

Hank knikte.

‘Ik zal het aanmelden bij de commissaris?’

Even ging er een rilling door Hank heen, toen hij het formulier invulde voor een nieuw onderzoek. De zaak Abby Morville. Wie had dat ooit gedacht? Hij stond abrupt op. Eerst een bak zwarte koffie, dan kon hij wat helderder denken. Hij stond op en kwam even later terug met twee bekers zwarte koffie. Hij zette er een bij zijn collega op het bureau. Vandaag bleef hij op kantoor.

Aan het eind van de ochtend hadden ze haar getraceerd op de internationale luchthaven van Jacksonville. Daar had ze ingecheckt op het vliegtuig naar Newark. Een paar telefoontjes later wisten ze dat Abby een ticket naar Innsbruck in Europa had gekocht.

‘Innsbruck?’ reageerde Stephanie verbaasd.

‘Dat is een beroemde wintersportplaats in Oostenrijk,’ verklaarde Hank. Hij had het zelf ook moeten opzoeken.

‘Oostenrijk? Wat moet ze daar nou?’

Hank haalde zijn schouders op. Er was in ieder geval niet iets gebeurd waar hij bang voor was. Geen moord, verkrachting of ontvoering. Ze had dit blijkbaar zelf verzonnen. Het ticket had ze betaald met het geld dat ze had gespaard voor een tussenjaar. Ze wilde reizen met vriendinnen voordat ze ging studeren. Hij piekerde zich de hele middag al suf. Innsbruck? Wat was er in hemelsnaam in Innsbruck, wat hier niet was te vinden? Aan de foto’s te zien was het een mooie historische stad met veel toerisme in zowel de winter als de zomer. Maar wat Abby daar te zoeken had? Het was nota bene, inclusief twee tussenstops, zo’n twintig uur vliegen. Dat was bijna een wereldreis. Het wilde er bij hem niet in dat ze zomaar in het wilde weg was gevlucht voor het een of ander. Er lag een plan aan ten grondslag. Dat was duidelijk. Maar wat?

De volgende dag kreeg Stephanie een berichtje op haar telefoon. ‘Sorry, mam. Ik moet deze zoektocht naar mezelf doen. Over een week kom ik terug. Kusjes van mij.’ In een tweede berichtje stond: ‘Groetjes aan pap. Ik hou van jullie.’ Stephanie had rode ogen van het huilen toen ze het aan haar man liet lezen.

‘Ze is helemaal alleen, Hank.’ Ze keek haar man wanhopig aan. Hij was altijd degene met de oplossingen. ‘Wat moeten we doen?’ Ze had bijna gezegd dat ze de politie moesten inschakelen, maar dat zou wel stom hebben geklonken.

Hank zuchtte. Zijn dochter ging een zoektocht doen naar zichzelf. Wat bedoelde ze daar in hemelsnaam mee. Had het iets met die laatste oprisping te maken? Wilde ze zelf oplossen, wat de psycholoog niet was gelukt? Hij kwam er niet uit.

‘Ik ga naar Innsbruck,’ zei hij stellig en pakte haar bij de schouders. ‘Ik ga hier niet een week afwachten of ze wel of niet terugkomt. Ik ga dit met Jason en de commissaris bespreken.’

Stephanie knikte en hilde.

3

In de feestzaal van Beersel, een klein plaatsje onder Brussel in België, zaten zes mannen rondom een tafel. Een wethouder en vijf bezorgde vaders. Het was de tafel, die met carnaval gebruikt werd door de Raad van Elf. De muren waren nog versierd met vlaggetjes en aan het plafond hingen de slierten in de kleuren van de gemeente, wit en blauw. Het carnaval was echter voorbij en serieuze zaken waren weer de orde van de dag.

‘Gérard,’ zuchtte wethouder Claessens. Hij had deze lastige klus op zijn bordje gekregen. De burgemeester dacht zeker dat hij tijd genoeg had. ‘Vertel je verhaal.’

Gérard de Boeck schraapte zijn keel. Hij was een eenvoudige man en geen prater, maar deze keer kwam hij er niet onderuit. ‘Het gaat om Stef en Antje, wethouder.’

‘Dat is jouw tweeling, nietwaar?’ onderbrak de wethouder hem.

‘Ja, onze tweeling, een jongen en een meisje van zeventien. Zoals jullie weten hebben ze wat problemen.’ Hij keek bijna schuldig de tafel rond en zag zijn buurtgenoten knikken. Iedereen wist ervan.

‘Ze hebben last van migraine en horen stemmen in hun hoofd. Soms zien ze ook beelden die ze niet kunnen thuisbrengen. Ze zeggen zelf dat het dan lijkt alsof er een filmpje in hun hoofd wordt afgespeeld.’ Gérard sloeg zijn ogen neer uit een soort schaamte. Hij vond het lastig om erover te praten. Het waren zulke fijne kinderen. Niets mee aan de hand en ze deden het geweldig op school. Tot het moment dat ze veertien jaar werden en van de een op de andere dag die vreemde verschijnselen begonnen. Ze werden er gek van en de

dokter wist er geen raad mee. Hormonen, puberteit en eroverheen groeien, was het enige dat hij erop kon zeggen. Een kwestie van afwachten. Het hele gezin leed eronder. De tweeling was constant moe en verward.

‘Geen dokter die ze kon helpen, wethouder. Totdat we eind vorig jaar een advertentie op het internet vonden over workshops in Oostenrijk, speciaal gericht op intelligente kinderen die tegen psychische problemen aanliepen. De tekst leek voor hen geschreven te zijn. Een week lang een workshop volgen in een veilig en gezellig familiepension. Het zou de oplossing kunnen zijn. Al het andere hadden we al geprobeerd. Het was een soort laatste kans.’ Hij haalde even diep adem en dacht terug de hoop die ze voelden. Vol goede moed hadden ze de tweeling samen naar de luchthaven in Brussel gebracht.

‘Mijn vrouw en ik hebben ze erheen gestuurd en sinds een paar weken zijn ze terug.’ Hij sloot zijn ogen.

‘Je hebt het goed gedaan, Gérard,’ zei een van de anderen. ‘Het leek de beste oplossing. Wij zouden hetzelfde gedaan hebben.’

‘Is het niet goed gegaan?’ vroeg de wethouder. Hij had vaag iets gehoord over onrust op school en bezorgde ouders. Maar wist niet van de hoed en de rand. Deze bijeenkomst was er ook maar zo tussen gepropt, omdat hij zogenaamd genoeg tijd had.

‘Jawel, de tweeling kwam enthousiast terug. Ze hadden een geweldige week gehad en ze zagen er ook beter uit.’

‘Wat is dan het probleem?’ vroeg de wethouder en keek op zijn horloge. Over een half uur had hij een raadsvergadering met de burgemeester en hij wilde zich nog inlezen.

‘De stemmen die ze horen en de beelden die ze zien, zijn niet verdwenen. Sterker nog, ze zijn heftiger geworden. Alleen met dit verschil dat de stemmen en beelden echt zijn. Tenminste dat zeggen ze. Het zijn geen hallucinaties, horrorscenario’s of nachtmerries. Volgens hen is het allemaal waar wat ze horen en zien. Dat is dus wat ze geleerd hebben in Oostenrijk.’

‘Hoe bedoel je? Het is allemaal waar.’

‘Ze weten dingen, wethouder. Dingen die een mens niet hoort te weten. Het is gewoon eng.’ Gérard slikte een brok in zijn keel weg.

Er viel een stilte. De wethouder fronste zijn wenkbrauwen. Dit klonk natuurlijk vreemd. ‘Ik weet niet of ik het goed begrijp,’ begon de wethouder. Eigenlijk begreep hij het helemaal niet.

‘Laat mij maar, Gérard,’ zei Mark, die naast hem zat.

Gérard knikte dankbaar.

‘De school had vorige week een excursie georganiseerd naar de binnenstad van Brussel, met een gids. Prima idee. Zowel de leraren als de kinderen hadden er zin in. Maar eenmaal terug in de bus bleek er bij de telling een kind niet aanwezig te zijn. Mijn dochter Emma. Dat was onmiddellijk paniek, want ze heeft af en toe last van epileptische aanvallen.’

Gérard had zich ondertussen herpakt en nam het weer over. Het ging tenslotte om zijn tweeling. ‘Op het moment dat de leerkracht van school de politie wilde inschakelen, vertelden Stef en Antje zomaar plompverloren, dat zij wisten wat er was gebeurd. Ze twijfelden voor geen seconde. Emma lag bewusteloos in een toilet van het warenhuis Marks en Spencer. Dat was wat ze zeiden.’

Iedereen keek nu naar de wethouder. Zij kenden het verhaal allemaal en waren nieuwsgierig naar zijn reactie?

‘Mensen, laten we wel wezen. Dit moet ik toch verwijzen naar het land der fabelen?’ Hij keek rond en zag aan de reactie van de bezorgde vaders dat het helemaal geen grap was.

‘Dat dachten de leraren ook. Toch zijn ze voor de zekerheid gaan kijken en ze lag er inderdaad,’ zei Mark Smets. ‘Alles is nu goed. Emma mankeert gelukkig niets.’

‘Maar hoe?’ begon de wethouder.

Gérard haalde zijn schouders op. ‘Ik weet alleen dat het eng is. Het lijkt hekserij. Maar ze hadden wel gelijk.’

‘Het probleem is nu,’ zei Gérard, ‘dat de andere kinderen hen als een soort hemelse wezens zien, die alles weten. Ze komen de hele dag met allerlei vragen. Niet alleen op school, maar ook thuis.’

Zijn gedachten flitsten even naar zijn vrouw. Op deze manier ging ze er aan onderdoor en ze wisten niet wat ze er mee aan moesten.

‘De tweeling vindt het allemaal geweldig en willen zich zelfs melden bij de politie om te helpen bij rechercheonderzoek en het oplossen van cold cases.’

De wethouder keek weer op zijn horloge. Nog vijf minuten. Hij moest er op de een of andere manier een eind aan breien. ‘En wat verwachten jullie van mij?’

‘Hoe spijtig ook voor Gérard en zijn vrouw,’ zei Mark, ‘maar iemand moet met het schoolbestuur en de tweeling zelf praten. Een officieel iemand. Iemand met gezag. Ze zorgen voor onrust en moeten stoppen met die gekkigheid. Het wordt met de dag erger. Het kan zo gewoon niet langer.’

‘En dat zogenaamde gezellige familiepension in Oostenrijk?’ vulde Gérard aan. ‘Dat zou toch verboden moeten worden. Onze kinderen gaan erheen om beter te worden, maar ze worden alleen maar gekker. Ze doen daar iets met ze, waardoor ze ineens alles zouden weten. Idioot is het. Dat kan toch niet goed zijn.’ Hij merkte aan zijn stem dat het hem te veel werd. Het ging om zijn tweeling en zoals ze nu waren herkende hij ze niet eens meer.

De wethouder stond op. ‘Het spijt me, maar ik moet nu echt weg. Maak nog maar een keer een afspraak.’ Hij draaide zich om, zonder iemand nog een blik waardig te gunnen en verdween door de deur naar de gang. Even keek hij verbaasd naar een stoere jongen met gemillimeterd haar, die daar stond te wachten. Wie was dat? Maar de gelijkenis met Mark Smets was zo groot, dat het zijn zoon wel moest zijn.

De jongen gluurde om de hoek van de deur en zag dat zijn vader hem wenkte. Met een grijns op zijn gezicht liep hij met een ferme pas naar binnen.

‘Ga zitten, Bram,’ zei Mark tegen zijn zoon en wees naar de stoel waar nog maar net de wethouder had gezeten. Hij stelde zijn zoon voor aan de bezorgde vaders, die met de wethouder nog geen steek waren opgeschoten.

‘Dit is Bram, hij is achttien jaar en net als ik, de nuchterheid zelve. Hij laat zich niet zo gauw van de wijs brengen en houdt niet van flauwekul. Hem krijgen ze niet gek, om maar zo te zeggen.’

Bram hoorde het allemaal zwijgend aan. Zijn vader had het uitgebreid met hem besproken en hij had wel zin in dit avontuur. Want zo zag hij het. Een weekje naar Europa, een beetje lol trappen en ondertussen de boel nauwkeurig bekijken. Hij vond Stef en Antje ook griezels, ondanks dat ze zijn zusje Emma hadden gered.

‘Bram heeft zich ingeschreven voor de workshop Zelfbewustzijn in dat familiepensioen in Oostenrijk, waar ook de tweeling van Gérard is geweest. De bedoeling is dat hij gaat bekijken wat daar fout gaat. Worden er kinderen gehersenspoeld of op een andere manier beïnvloed? Zijn er drugs in het spel? Welke achterliggende plannen zijn er? Hoe dan ook, hij komt erachter. Elke dag zullen we contact hebben.’

Ze knikten allemaal instemmend. Ze hadden wel verwacht dat de wethouder geen ruggengraat had en te druk was met zijn politieke carrière om iets te doen aan zoiets vaags. Dit was hun plan om tot actie te komen. Ze wilden het probleem bij de bron aanpakken. Hier op school in Beersel losten ze de problemen met de tweeling zelf wel op, maar in Oostenrijk moest Bram de boel maar eens flink opschudden.

4

Bram zag zichzelf in de grote spiegelwand van het fitnesscentrum. Hij zat op de spinningfiets en glom van het zweet. De opzweepende muziek liet hem het uiterste uit zijn lichaam halen. Hij keek lachend opzij naar zijn fitnessvrienden, die er net zo hard tegenaan gingen. Zijn lichaam was in topconditie en hij genoot ervan als de meisjes zich vergaapten aan zijn strakke sixpack. Al die inspanningen waren tenminste niet voor niets. Hij boog nog dieper voorover en ging voor de laatste vijf minuten. Nog even alles eruit persen. Alles geven.

Hij was tevreden met zichzelf en zijn leven. Soms liep hij tegen een klein probleem aan. Net als zijn vader, had hij een opvliegend karakter. Wanneer het hem niet naar de zin ging, dan zaten zijn handjes vrij los en kon hij wel eens tekeer gaan. Het had hem zelfs eenmaal een nachtje in de cel opgeleverd. Zijn vader was niet boos geweest. ‘Je moet je niet op je kop laten zitten,’ leerde hij zijn zoon al van kinds af aan. Hij hield niet van dat slappe gedoe. ‘Als ze je slaan, sla je gewoon terug.’

Maar als alles voorspoedig verliep, was hij een graag geziene gast op feestjes en in het uitgaansleven. Hij zat in het examenjaar van de Middelbare School en het ging hem met groot gemak af. Natuurlijk zou hij slagen, er was niemand die daaraan twijfelde. Daarna wilde hij verder studeren in het leger. Hij had zich ingeschreven voor de officiersopleiding bij de Koninklijke Militaire School in Brussel. Zijn vader was majoor bij de landmacht en regelmatig op oefening door heel Europa. Avontuur en uitdaging, dat waren de dingen die hij ook wilde.

Het tussendoortje naar Oostenrijk voor een workshop Zelfbewustzijn was alleen maar leuk. Een weekje vakantie houden tussen de watjes en de griezels. Wat kon je nou helemaal vertellen over het zelfbewustzijn van iemand? Hij wist al wie hij was, dat hoefden ze hem niet meer uit te leggen. Hij was vooral benieuwd wat daar allemaal fout ging, want daar was zijn vader van overtuigd. Er ging daar iets grandioos fout.

Hij kwam overeind en fietste nog even door voor de cooling-down. Vervolgens lachte hij naar zichzelf in de spiegel, groette zijn fitnessmaatjes en stapte van de fiets. Hij stopte er voor vandaag mee en ging douchen. Morgenochtend zou hij naar Innsbruck vliegen. Daar zou hij opgehaald worden door de pensioneigenaar Wilfred Baumgartner. Prima. Hij was er klaar voor.

Vanuit de lucht zag het er indrukwekkend uit. De luchthaven van Innsbruck lag aan de rivier de Inn en de stad werd omgeven door bergen met besneeuwde toppen. Het beeld vergrootte het gevoel van vakantie. Een goed begin dat steeds meer weg kreeg van een aantrekkelijk plezierreisje. De landing verliep vlekkeloos en even later liep Bram goedgemutst naar buiten in zijn camouflagebroek, zwart T-shirt en zwarte, hoge schoenen. Op zijn rug droeg hij een grote militaire rugzak. Het was alsof hij op oefening ging. Nieuwsgierig keek hij om zich heen naar iemand met een bordje Pension Alpenhof of een gereedstaande taxi waarvan de chauffeur het portier al open hield. Er stond alleen een oud Volkswagenbusje met zo te zien een of andere hippie achter het stuur. De bus claxonnerde en de hippie zwaaide naar hem. Bram liep er verbaasd heen.

‘Bram Smets?’ vroeg de hippie.

Hij knikte.

‘Ik ben Wilfred van het pension Alpenhof. Gooi de zak maar achterin.’

Even later zat hij naast een vrolijk lachende chauffeur en ging de bus pruttelend op weg naar Iglis. Een klein dorpje vijf kilometer verder omhoog.

‘Dit is een hobby van mij,’ zei Wilfred vrolijk en hij klopte met zijn hand liefkozend op het dashboard. Een oud Volkswagenbusje uit de hippietijd. Maar dat hippieverleden had je al gezien zeker.’ Hij lachte nu luidkeels en schudde met zijn enorme haardos.

De tegenstelling met zijn passagier kon niet groter zijn.

‘Vandaag komen alle nieuwe deelnemers aan,’ vertelde Wilfred verder. ‘Het belooft vast weer een geweldige week te worden.’

‘Hoeveel ...’ Bram kreeg niet de kans om zijn zin af te maken.

‘Tien deelnemers. Wat dat betreft zitten we vol. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.’

Bram hoefde niet veel te zeggen met zo’n vrolijke prater naast zich. Als dit de eerste tekenen waren van de komende week, dan was hij benieuwd wat er nog meer volgde. Hij kreeg er steeds meer zin in. Het zou vast gemakkelijk worden. Hij zette zijn zonnebril op, leunde wat achterover en genoot van het geweldige uitzicht onderweg.

In het pension werd Bram direct naar zijn kamer gebracht om bij te komen van de reis en zich te installeren. De deelnemers zouden elkaar bij het eten ontmoeten. Hij had nog maar amper uitgepakt, toen er een bedeesd klopje klonk op zijn kamerdeur. Hij deed open en keek in de lichtblauwe ogen van een tengere vrouw met lang blond haar. Ze was misschien begin twintig en zag er kwetsbaar uit. Heel even flitste zijn gedachten naar zijn zusje Emma, die ook er ook zo kwetsbaar uitzag.

‘Mogen we even binnenkomen?’ vroeg ze.

Achter haar stond een man met rood haar en een gezicht vol sproeten. Hij zei niets, maar op de een of andere manier kreeg Bram het idee dat hij al veel had meegemaakt. Zijn ogen leken ouder en wijzer dan zijn leeftijd deed vermoeden.

‘Tuurlijk, kom binnen.’

‘Ik ben Sophie en dit is Daan,’ zei ze en ging op de stoel bij het kleine bureautje zitten. Behalve het bed, was het de enige zitplaats. De mannen bleven staan. ‘We komen onszelf even voorstellen.’

‘Hallo, Bram,’ zei Daan joviaal en gaf hem een ferme hand. Ik ben Daan Donkers, een van de docenten in deze workshop.’

‘Oké, ik ben Bram Smets uit België.’ Hij keek naar Sophie en vroeg: ‘Bent u ook een docent?’

Ze lachte. ‘Nee, dat is echt een vak apart. Ik help mee waar ik kan. Daan en Wilfred doen het echte werk. We zeggen hier overigens gewoon je en jij tegen elkaar. We zijn tenslotte allemaal hetzelfde, nietwaar.’

Bram was onder de indruk van de rust die Sophie uitstraalde en zou zich makkelijk kunnen verliezen in haar prachtige ogen. Ze droeg een witte jurk en kon wat hem betreft een engel zijn, die speciaal voor hem was neergedaald op de aarde. Hij keek vlug naar Daan voordat hij ging staren.

‘Wie is Wilfred?’

‘Dat is onze gedragspsycholoog. Hij heeft je van het vliegveld gehaald,’ antwoordde Daan.

‘Die hippie?’ flapte Bram eruit. ‘Sorry, zo bedoelde ik het niet.’

‘Ik denk dat hij het als een compliment zou opvatten,’ lachte Daan. ‘In ieder geval welkom op de workshop Zelfbewustzijn. Er hebben zich voor deze week tien deelnemers ingeschreven. Ze zijn bijna allemaal binnen. Om zeven uur gaan we gezamenlijk eten. Onze psycholoog is behalve hippie ook nog eens een geweldige gastheer en een uitstekende kok.’

Sophie ging weer staan.

‘Heb je nog vragen?’ vroeg Daan.

Bram schudde zijn hoofd.

‘Zijn er nog speciale dingen die we moeten weten over jou?’

Hij schudde weer zijn hoofd.

‘Geen hoofdpijn, misselijkheid, lichtflitsen of dergelijke klachten?’

Bram keek hem verbaasd aan. Wat waren dat voor een vreemde vragen. Opeens beseftte hij dat iedereen hier kwam om van zijn klachten af te komen. Griezelige klachten. Daarom waren Stef en Antje ook hier geweest. Dus hij moest wel wat zeggen. Razendsnel bedacht hij wat zijn zusje altijd zei voordat ze een epileptische aanval kreeg.

‘Ik ben soms moe en snel geïrriteerd. En ook verward en angstig, met af en toe spierkrampen.’

Hij keek ze niet aan en deed zijn hoofd wat naar beneden, zodat ze niet zijn ongemakkelijke gevoel zouden zien.

Daan en Sophie wisselden een veelzeggende blik met elkaar.

‘Goed, Bram,’ zei Daan. ‘We zien je bij het eten.’

Bram sloot de deur achter hen en ging voor het raam staan. Hij moest zich toch nog iets beter voorbereiden. De andere deelnemers hadden natuurlijk ook allemaal wat. Hij moest wat beter opletten, anders zou hij al snel door de mand vallen als een oplichter en was hij weer thuis voordat de week om was.

Wilfred stond in de keuken en droeg een zwart schort, waarop de Oostenrijkse vlag stond afgebeeld. Het hing hier toen hij het pension, inclusief de inboedel, had gekocht. De keuken was rijkelijk voorzien van alle kook- en bakbenodigdheden en het was zijn domein. Ooit, wanneer de workshops zouden stoppen of wanneer Daan en Sophie zouden vertrekken, wilde hij het pension echt gaan benutten voor toeristen. Zowel in de zomer als in de winter. Hij was in zijn element wanneer er andere mensen om hem heen waren en helemaal wanneer hij ze kon verwennen met een maaltijd. Hij zette het geluid van de radio nog een tikje harder en zong luidkeels mee met ‘Hey Jude’ van de Beatles. Heerlijk, zijn favoriete zender Radio Austria, met muziek uit de sixties.

Op deze eerste dag van de nieuwe workshop wilde hij de deelnemers kennis laten maken met een typisch Tirolse maaltijd. Kaisersschmarren. Het is meer een dessert dan een echte maaltijd,